

„זה יכול לגרום לאלימות מילולית! טוענת המפקחת, ודבי מוכיחה את ההיפך

מבין פתאום שיש משהו חשוב יותר בחיים וזהו ללא ספק הידידות. המכונה מופעלת והרעים הופכים לשרשרת של נקיקיות. לולה מזמינה את הטובים שנשארו בחיים למיצעד ניצחון המסתיים בפזמון: „די נמאס כבר מהארץ הזאת. בואו נעזוב אותה ונקים לנו ארץ משלנו, אליה יבואו כל הילדים והחיות הטובות, ויחד נחיה באושר כל ימינו.“ גורלו של אדולף המושחת, המסתיים באוטופיה של תיבת נוח אחרי המבול, טומן בחובו, כנראה, מסר-חינוכי לא מבוטל.

קיסמן של אגדות מפחידות

אחד מנסיונותיה של חבורת אפליק השובב להעלות את ההצגה בתיאטרון יסודיים נתקל בדחייה. הטיעון היה שסיפור-זוועות כזה

את לולה היפהפיה וכובו נותר לבד. בינתיים פתי, שהוא המשרת הטוב של המרען ובעצם עובד במעברתו ככוח-מחתרת שנועד לחבל בניסיון של אדולף, נשלח על-ידי אדולף להביא זריקות פנצילין פוספט, שהן השמן למכונה. בובו, המחפש את חברתו, נתקל בדרכו בפליק השובב, החי במדינת „זריקותין“.

במדינת „זריקותין“ נערכות תחרויות אימתניות בחוכמה, ביופי ובמרע. התחרות הנערכת עכשיו היא על השטיח היפה ביותר. פליק רוצה לעשות מבובו שטיח ובדיוק באותו רגע מגיע פתי. פליק מבקש לשמור על ה„שטיח“ שלו עד שהוא יביא את הסכין. כובו ופתי מתחברים ופתי מגלה לו שלולה שבויה בכיתו של המרען. הם רצים להציל אותה.

הם נכנסים לתא הכלא ובדיוק כשבובו מבקש למלט את לולה תופסת אותם המכשפה. אדולף משפשף ידיים בסיפוק — לא צריך זריקות פנצילין

בצלאל, היתה בעבר מרפאה בעיסוק בבתי-החולים לחולי-נפש. מאז ומתמיד נמשכתי לעולם של חיות פרועות. בהשראתן עיצבתי את בובותי ואת ההצגה.

הבובנית דבי קפלן הגיעה לעיצוב בובות-תיאטרון דרך הציור והפיסול. רצי-תי-הפסלים ינתעוץ, היא מסבירה. דבי, שהיא בוגרת

מסע הזוועות

של הבובה לולה

לילדים אינו חינוכי, מפני שהוא עוד יכול לגרור את הקטנים לאלימות מילולית לכשיגדלו, רחמנא ליצנן. ברונו בטלהיים, פסיכולוג גרמני בן ימינו החוקר ספרות ילדים, מציין בסיפור קיסמן של אגדות שדווקא אגדותיהם המפחידות של האחים גרים (שכתבו, בין השאר, את רפונזל והנזל וגרטל) נוסכות נחמה וביטחון בנפש

פוספט אם אפשר להשתמש בכלב במקום שמן למנוע. אבל בשנייה הקריטית פולש לבימה פליק השובב ודורש לקבל את השטיח שלו. הוא מעיף את המרען בבעיטת קראטה לתוך המכונה, שם מחכה לו המכשפה המוכנה לניסיון החרש שיעניק לה פרצוף יפה. פליק מתקרב לכובו ומתאהב כלולה. הוא

יום אחר מגיעה אליו מרת נחשושה הגבירה, אשת מלך-הזבל, ורוצה שהוא יתן אותה למלכת-יופי. קורה פנצ'ר והגבירה יוצאת מן המכונה מכשפה. ר"ר אדולף, כמובן, מחפש ילדה קטנה כדי להתין את ראשה ולהחליפו בראשה של המכשפה. ביום בהיר אחד יוצאת לולה וידידה הכלב בובו לטייל בטבע. אדולף חוטף

השובב הוא מחזה הבובות היחיד מסוגו בארץ, והצגות הבכורה שלו נערכות בימים אלה.

שבת בבוקר. על הרשא של גן הפעמון מעשנים כמה צעירים פריקים ארוכי-שיער וחבושי כובעים מרופטים את הג'ינס האחרון שלהם. לפני שהם נכנסים לרכבת-שדים, כדי לעבור מסע-זוועות קסום ולאו דווקא בהשראת הסיגריה. הם נבלעים בתוך קהל של הורים וילדים, העומדים לחזות בהצגה יוצאת-דופן.

חושך על פני תהום, ומעליה שלוש מסיכות-ענק לבנות ככרמינן נעות כאחוזות תזזית ומהדהדות: „זוועה אימים, שיער סומר בתיאטרון הפחד / המתחפה עולה גובר הנשמה קורחת / היום נציג את הכלכלב נלחם באיש הרע / רק מי שיש לו אומץ לב יביט בהצגה“.

שלוש הנשים המפעילות את שבע הבובות, גיבורות מחזה, הן אהובה נוס — מפעילת בובות מיקצועית, יעל כהדילב — שחקנית וזמרת מועדונים ומיכל ברזל — בוגרת בצלאל באמנות פלסטית. ליד הגיטרה והפעלולים ניצב עופר גולני, מעבר ומוסיקאי האחראי לא מעט על הקצב הדינמי של ההצגה.

אדולף חוטף את לולה

ליל גבוה של גיטרה מלווה בחליל, בצפצפה, ברעשנים ובמצייתים מעלה את שלוש הגראציות, לבושות בשחור, מאורות מניעות את הבובות המספרות לקהל על מרען בשם אדולף פוין-פלובין. העורך ניסיון אכזריים בחיות-מעברה. פרי המצאות היא מכונה משוכללת המסוגלת להפוך כל אדם למה שהוא רוצה להיות.

חצות הלילה. טלפון בהול חקריית-יובל שבירושלים. „תבוא מהר עם כל הבובות, אני יולד עכשיו את המחזמר“.

האיש שריכר בטלפון היה בעל החלומות הירוע ז'אן-ברנאר-מוראלי, הגאון-מקוין הצרפתי, המונק בימים אלה לשורה הראשונה בשמיימה-חזאות והבימוי בתיאטרון הישראלי.

מן העבר השני של הקו היתה דבי קפלן בת ה-33, ציירת-פסלת ומעצבת בובות-תיאטרון העולם הזה (2376). היא הגיעה בדחיפות לביתו של מוראלי, עם שש נפשותיה שחיפשו מחבר, שלא היו אלא שש בובות מעשיידיה. „תשים מהר על הרציפה את הכל“, ציווה עליה בחן ז'אן-ברנאר בעברית רצועה המחליפה בין זכר ונקבה כאופי שטייט ומדוייק.

זהו המערן (הוא רצה לומר „המרען“). המערן עושב ניסויים אכזריים כחיות. אתה יורע, כתבתי ספר על ניסויים מעברתיים בחיות. בצרפת אנשים מרטיים סאריסטים עושים את זה בלי ביקורת.“

זהו דבר שמדרג לו כבטן, מספרת דבי, כשהיא מתרועעת בין הבובות התלויות מהתיקרה, בין תינוקה הפעוט, בן החורש, ובין הכלבה החשורה והעצבנית העונה לשם לולי. „ללא ספק ניכרים כלולי רישומי של בעליה, ז'אן-ברנאר“, היא אומרת כהומור אופייני, משלבת רגל על רגל, אוספת את שערך למעלה ומוסיפה: „ז'אן-ברנאר הסביר לי שאינו יכול לבוא אלי, כי הוא מחכה בשבעה ז' לאנשים שיבואו לקחת את הגורים של כלבתו, והם לא באים. הוא פשוט ילד את המחזה בומן שהוא חיכה להם. כשבאתי הוא אמר: „אתה רק צריך להוסיף בובה כלב, וזה יהיה מחזמר לשבע בובות.“

מסע זוועות קסום

שידוך בין מוראלי, איש הקרקס. ובין בובותיה של דבי קפלן הצליח מעל למשוער. בחלל קטן ואינטימי של קרן-רכבת ישן, שנקנה ושגגר לגן-הפעמון בירושלים על-ידי ארבעה ירושלמים משועים לתיאטרון-ילדים, מועלה בימים אלה מחזמר מפלצתי לילדים. פליק

הקרן, המשמש תיאטרון-בובות לילדים, מצויד בכל אבזריה-תיאטרון החיוניים ודומה לכל תיאטרון קיים אחר. בקרוב יועלה בו פסטיבל של תיאטרון-בובות.

קרן השדים המחזמר „פליק השובב“ עורך את הצגות-הבכורה שלו בקרן-רכבת ישן המוצב בגן-הפעמון שבירושלים.